

til Fortsættelsesskolerne. Jeg tænker herved paa det Forslag, der af et Flertal er stillet under Nr. 98, og som gaar ud paa, at den af Ministeren foreslaede Sum til Højskolerne Forsindelse med Universitetet, 14,000 Kr. skulde ned sættes til 6,000 Kr. Forfællen mellem dette Forslag og det, der under Nr. 99 er stillet af et Mindretal, er jo, at medens Mindretallet vil være med til at give 3,000 Kr. til et Kursus for yngre Højskolelærere paa Åstov, har det derimod ikke villet være med til at give noget til en Forbindelse mellem Universitetet og Højskolerne. Da jeg ved, at det ærede Medlem for Åsens mener, at vi ogsaa der skulde være noget varsomme, havde jeg haabet, at han havde raabt noget mere Vagt i Gæver over for, hvad der her skal ske. Som den ærede Minister sagde, er Rønnen i dette Spørgsmaal jo ikke, om der skal gives 3,000 Kr., eller om der skal bevilges 6,000 Kr., men om der skal stiftes en Forbindelse mellem Højskolerne og Universitetet, og det kommer man saa dumpende med i sidste Djeblig; det har ikke ligget for ved 2den Behandling, og det har heller ikke ligget for før, men ved 3dje Behandling kommer man uden videre med et saa stort og vigtigt Spørgsmaal og vil have det afgjort. Naar jeg ikke gaar med Flertallet i det Stykke, saa er det fordi jeg mener, at den Tanke skulde modnes lidt mere, og overvejes lidt mere, særlig i de Kredse, som den angaar. For mig staar det saaledes, at denne Tanke vistnok finder Sympati hos Spidserne i Højskoleverdenen; men jeg har en lige saa stor Tro paa, at de almindelige Højskolemændsætter ikke Pris derpaa. Jeg mener derfor, at vi skulde give os Tid paa dette Omraade, og hvis de 3,000 Kr., som Mindretallet vil give til Udbannelse af yngre Højskolelærere paa Åstov, ikke har saa stor Interesse for den ærede Minister, at han bryder sig særlig om dem, saa kan vi nægte ogsaa dem. Højskolelærerne ere nu efter den ny Højskolelov blevne saa godt og heldigt stillede i økonomisk Henseende, at de, dersom de virkelig mangle noget, selv kunne gøre noget for at saa deres Kunstfæber udbvide og deres Landsudvikling fremmet. Jeg kan heller ikke se, at der er nogen Grund til, at vi her skulde begynde at gøre noget nyt. Vi have været rigtig gode over for Højskolerne i de sidste Aar, og jeg mener derfor, at vi nu bør stoppe en Del Aar og ikke gaa hen og gøre mere til. Nu siger man, at det er kun 3,000 Kr., men jeg har samme Tro om de 3,000 Kr., som det ærede Medlem fra Åsens (Bernsten) havde om de 1,500 Kr. til Fortsættelsesskolerne: Det er ganske vist kun en lille Begyndelse, men det kan vokse op til

store Summer, og jeg er overbevist om, at naar man først rigtig begynder, skal det nok snart vise sig, hvor man ender. Nu vil man sige, at der er vist stor Velvilje fra Universitetets Side. Gudbevares, det er ikke Universitetet, siges der, der vil have nogen Fordeel af dette, det er tværtimod en stor Velvilje, der vises ved, at man faar 25 Kr. for et Foredrag. At det er en stor Velvilje, der vises over for Højskolerne, det kan jeg nu ikke se; men mine Begreber maa formodentlig ikke være rigtige i den Henseende, thi jeg kan ikke forstaa det, at det er en stor Velvilje, der vises fra Universitetsprofessorerne, naar de for en saadan Betaling holde Foredrag for Højskolelærerne. Jeg vil derfor fraraade, at vi gaa til denne Bevilling og tilraade, at vi i det hele op sætte dette Spørgsmaal, indtil det er bleven mere drøftet. Lad os se, hvad Højskolefolkene selv sige. Ved Mødet i Åstov hørte vi enkelte af Spidserne udtale sig for Forslaget, men det menige Folk kom ikke stærkt til Orde, ellers vilde vi vistnok have faaet helt andre Ting at høre. Jeg vil derfor ikke være med til at stemme for denne Bevilling, før jeg ser, hvoreledes Højskoleverdenen i det hele opfatter denne Sag.

Det andet Forslag, jeg vil omtale, er Forslaget under Nr. 197, der omhandler en Bevilling til Indlæggelse af elektrisk Belysning i det kongelige Theater. Jeg tror nu ikke paa den store Brandfarlighed, som man nu lige med et har opdaget. Der var ikke en eneste, der anede denne forfærdelige Brandfarlighed, før Forslaget kom frem som en Del af det nedsatte Udvalgs Arbejde. Ved Selvsyn paa Stedet er jeg heller ikke kommen til det Resultat, at det er mere brandfarligt, end jeg i Forvejen havde tænkt mig. At der hænger en Masse Tæpper deroppe, at de hænge i en stærk Temperatur og derved ere stærkt udtørrede, det er noget, man saa godt kunde forstaa, og som jeg virkelig kunde tænke mig, før jeg kom derop. Men saa siger man nu: Tænk nu bare, om et saadant Tæppe gif hen og faldt ned paa Bysene! Da det er saa tørt som Spindelvæv, vil hele Teatret saa lige med et brænde af. Eller tænk endog, at et Stykke af Tæppet falde ned, thi Tæpperne ere saa udtørrede, at de ikke engang kunne hænge sammen, men falder ned i Stumper og Stykker. Ja, den Slags Forudsætninger blive rullede op for os, det hører jeg fra flere Sider, og det er egentlig derfor man gif ind paa Forslaget. Men disse Forudsætninger ville jo slet ikke indtræffe, thi der gaar jo et stort Mandskab deroppe, der slet ikke har andet at bestille end at gaa og passe paa den Slags Ting.